

13. tanulmány

Péter első és második levelének fő témái

Június 17., szombat délután

Amikor szinte egyetemessé válik a dac a mennyel szemben, amikor népének szenvednie kell az emberektől, Isten közbelép. Akkor majd a sírból előtör a mártírok hangja, akiket azok a lelkek képviselnek, akiket János látott megöletni az Úr Igéjének és Jézus Krisztus bizonyágtételének megtartásáért, és az Atya minden igaz gyermeke a következő imát fogja rebegni: „Elérkezett az idő, hogy közbelépjen az Úr, mert az emberek a te törvényedet tapossák.”

Népének buzgó imái válaszra találnak, mert Istennek tetszik, hogy népe teljes szívvel keresi Őt, és bízik Szabadítójában. Őt keresi, hogy beteljesedjenek mindezek népe érdekében, és Ő meg is fog mutatkozni védelmezőként és bosszúállóként. „Hát az Isten nem áll-é bosszút az Ő választottaiért, kik őhöz kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrő is irántuk?” – *Adventista Bibliakommentár*, 6. kötet, 1081. old.

Láttam, hogy népünk nem lehet túl elővigyázatos abban, hogy milyen hatást kelt. Örködnünk kell minden szavunk fölött. Amikor beszédünkkel vagy tettünkkel az ellenség csatamezejére tévedünk, elűzzük magunktól a szent angyalokat, és gonosz angyalok tömegeit bátorítjuk fel és vonzzuk magunk köré. (...)

A mi országunk nem e világból való. Várjuk Urunkat, hogy eljön a földre, véget vessen minden hatalomnak és tekintélynek, és felállítsa örök országát. A földi hatalmak meg fognak rendülni. Nem kell és nem szabad elvárunk, hogy a világ nemzetei közt egység uralkodjon. Nabukodonozor szobrának lábujjai jelképezik jelenlegi helyzetünket.

Ez megosztott állapot, és törekeny anyagból való, ami nem tapad össze. A jövődőlés tudtunkra adja, hogy Isten nagy napja közvetlen előttünk áll, és igen siet. – *Bizonyágtételek*, 1. kötet, 360. old.

Krisztus mindig szem előtt tartotta, mit fog eredményezni a küldetése. Fáradozással és önfeláldozással teli földi életét megvidámította a gondolat, hogy ez a vajúdás mind nem hiábavaló. Élete feláldozásával helyreállítja az emberiségben Isten képmását. Kiemel bennünket a porból, jellemünket saját jellemének mintájára alakítja újjá, és saját dicsőségével szépíti meg.

Jézus látta, hogy lelke miként vajúdik majd, és elégedett volt. Szeme előtt megjelent a végtelenségbe nyúló örökkévalóság, és látta azok boldogságát, akik az Ő megaláztatása árán bocsánatban és örök életben részesülnek. Vétkeik miatt kapott sebeket, bűneik miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekik békességük legyen, és sebei árán gyógyulnak meg. Hallotta az üdvözültek ujjongását. Hallotta a megváltottakat Mózes és a Bárány énekét énekelni. Habár előbb vérrel kell megkeresztelkednie, noha a világ bűnei ártatlan lelkére nehezedenek, kimondhatatlan lelki gyötrelem árnya borul rá, ám az elé táruló örömeért önként vállalta a keresztet, és nem gondolt annak szégyenével. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 504. old.

Június 18., vasárnap – A szenvedés, Jézus és az üdvösség

Jézus azokra a lelkekre is gondolt szerte a világon, akiket a hamis pásztorok félrevezettek. Össze akarta gyűjteni őket, farkasok között szétszóródott juhait, és így szólt: „Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és lesz egy akol és egy pásztor.” (Jn 10:16) (...)

„Én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el éntőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt.” (Jn 10:17–18) Krisztus az emberi család tagjaként halandó volt, de mint Isten az élet kútfejeként buzgott a világ számára. Ellenállhatott volna a halál közeled-

tének, visszautasíthatta volna, hogy uralma alá kerüljön, ezzel szemben Ő önként letette az életét, hogy világozássá hozza az életet és a halhatatlanságot. Hordozta a világ bűneit, elszenvedte átkát, feláldozta az életét, hogy az ember ne haljon meg örökre. „Pedig betegségeinket Ő viselte, és fájdalmainkat hordozta. [...] Ő megsebesítettett bűneinkért, megronthatott vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyultunk meg. Mindnyájan mint juhok eltévelyedtünk, ki-ki az ő útjára tértünk; de az Úr mindnyájunk vétkét őreára vetette.” (Ésa 53:4–6) – *Jézus élete*, 483–484. old.

Hogy lerombolhassa a Sátán által az Isten és ember közé fölhúzott válaszfalakat, Krisztus teljes áldozatot hozott, példa nélküli módon mondott le önmagáról. Az Úr csodálatos látványában nyilatkoztatta ki magát a világnak az által, hogy emberi testben élt, és önmagát adta az elbukott emberért. Micsoda szeretet! Amint rá gondolok, sírni kezdek, mivel olyan sokan, a magukat igaz hívőknek nevezők, önző életformába tokosodtak be. (...)

Csodálkozom, hogy a névleges keresztények nem kapják meg a mennyei erőforrásokat; de nem értik meg, hogy a kereszt a megbocsátás és feloldozás eszköze, a gögös és önző szív rendelkezésére bocsátott eszköz, hogy közvetlen kapcsolatba léphessenek a Szentlélekkel annak érdekében, hogy Jézus gazdagságai áradhassanak ki az elméjükbe, és ékessé váljanak a Lélek erényeitől azért, hogy Krisztus felajánlhassa az Őt még nem ismerőknek. – *The Upward Look*, 191. old.

Továbbá láttam a drága, szeretett Megváltót. Láttam, hogy elhagyja a dicsőség otthonát, és eljön e sötét földre magányosan, hogy drága életét adva meghaljon Ő, az Igaz az igaztalanokért. Elszenvedte a kegyetlen gúnyt és a korbácsütéseket, töviskoronát hordott, és nagy vércseppekkel öntözte a kertet, miközben a világ összes bűne ránehezedett. Az angyal feltette a kérdést: „Miért?” Ő, láttam és tudtam, hogy értünk! Mindezt a mi bűneinkért szenvedte el, hogy drága vére megválthasson Isten számára. – *Korai írások*, 78–79. old.

Június 19., hétfő – Hogyan élünk?

Így áll a hívő előtt az a csodálatos lehetőség, hogy hasonlóvá válhat Krisztushoz, engedelmeskedhet a törvény minden tételének. Önmagától azonban képtelen ide eljutni. Az Isten Igéje szerinti szentség, amit el kell érnie, hogy üdvözülhessen: a mennyei kegyelem munkálkodásának eredménye. A hívőnek alázatos engedelmességgel kell meghajolnia az igazság Lelke fegyelmező és fékező hatása alatt. Az ember engedelmesége Jézus szentsége, érdeme által lesz tökéletessé, amelyhez mennyei jó illattal járul hozzá. Ebben a keresztény munkarésze, hogy állandóan küzd minden fogyatkozása ellen. Folyton könyörög Megváltójához, hogy gyógyítsa meg lelke valamennyi hibáját. A hívő önmaga nem elég bölcs, nem elég erős, hogy győzzön. Ezek a tulajdonságok az Úréi, aki megadja mindazoknak, akik alázatosan és töredelmes szívvel könyörögnek segítségéért.

Akik keresik a Lélek hatalmát és kegyelmét, elnyerik erejét. Amikor Isten elé járulunk, Ő segíteni fog gyöngeségünkön. A menny nyitva áll a kéréseink előtt. Az Úr arra hív minket, hogy „járuljunk bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk, és kegyelmet találjunk alkalmas időben való segítségül” (Zsid 4:16). Jöjünk hát Isten elé bizalommal, és higgyünk abban, hogy meg is fogjuk kapni azokat a dolgokat, amiket kérünk! – *Isten csodálatos kegyelme*, 217. old.

A Megváltó nem saját kedvtelésére élt. (...) Nem volt háza a földön, csak ha barátai jóindulatából menedéket kapott, ám jelenlétében az emberek a mennyben érezhették magukat. Nap mint nap szembe-sült próbákkal és kísértésekkel, ám nem esett el a kimerültségtől és nem csüggedt el. Mindig türelmes és vidám volt, a szenvedők pedig az élet, a béke és az egészség hírnökeként fogadták Őt. Életében minden tiszta és nemes volt. (...)

A Megváltó életének megélése, minden önző vágy leküzdése, Isten és embertársaink iránti kötelességünk bátor és örömteli teljesítése tesz bennünket győztesekké. Ezáltal felkészülünk, hogy szeplő és sömörögzés nélkül állhassunk meg a Bárány vérében megmosott jellemruhánkkal a nagy fehér trón előtt. – *Signs of the Times*, 1904. március 30.

Amikor felismerjük bűnösségünket, és összetörünk a sziklán, az örökkévaló karok körülölelnek bennünket, és Jézus közelségébe jutunk. Szeretete megindítja szívünket, és utálattal fordulunk el saját igazságunktól. Gyertek közel a kereszthez! Minél jobban megalázzuk magunkat, Isten szeretete annál dicsőségesebbnek tűnik majd. Krisztus kegyelme és igazsága nem használhat azoknak, akik egészségeseknek és jóknak vélik magukat, ezért elégedettek saját állapotukkal. Nincs hely a Megváltó számára abban a szívben, amely nem ismeri fel az isteni világoosságra és segítségre való rászorultságát. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 188. old.

Június 20., kedd – Reménység a második adventben

Ha a túlradóan értékes megígért és dicső jutalom nem készlet arra, hogy jókedvvel vállaljunk súlyosabb nélkülözéseket, és terhesebb lemondásokat is elviseljük annál, amit világi emberek még zokszó nélkül elvállalnak – holott ők csupán a föld jelentéktelen dolgaira vágyanak, hervadó babérra, ami néhány világi tiszteletét vívja ki –, akkor nem vagyunk méltók az örök életre. Nekünk annyival kell túlszárnyalnunk a buzgalom, kitartás, bátorság, erőfeszítés, lemondás és áldozatkészség területén megnyilvánuló lelkiismeretességünkben és komolyságunkban a más vállalkozásban résztvevőket, amennyivel az övéknél magasabb érték elnyerésére törekszünk. A kincs, mely után futunk, hervadhatatlan, örök, halhatatlan és mindenképpen dicső. Amely után a világiak futnak, csak egyetlen napig marad meg. Elhalványuló, elhervadó, tovasurranó, akár a hajnal köde.

Vedd, ó, vedd magadra a keresztet! (...) Amikor felemeled, ámulva veszed észre, hogy az emel és támogat téged. Ez lesz erőd és támaszod a bajban, nélkülözésben és bánatban. Meglátod, hogy könnyorülettel, szánakozással, együttérzéssel és kimondhatatlan szeretettel van tele. Végül a halhatatlanság ígéretének fog bizonyulni számodra. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 46–47. old.

Lehet, hogy túl sokat várunk ettől az élettől, de csalódnunk fogunk. Meg kell állapítanunk, hogy mulandó. Azonban figyeljünk a „romol-

hatalatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben van fenntartva számunkra” (1Pt 1:4). Törekedjünk, hogy gondolataink az elmúlhatatlan dolgokra összpontosuljanak, és ne azokra, amelyek használat után elmúlnak. (...)

Amikor Krisztus lejött a földre, látta, hogy az emberek figyelmen kívül hagyják az eljövendő örök életet. Eljött bemutatni ezt az életet, hogy azt szemlélve meggyőződjünk, hogy másképp kell viszonyulnunk ehhez a földi élethez, és a mennyieikhez ragaszkodjunk, ne a földiekhez, amelyek nemsokára megsemmisülnek. – *In Heavenly Places*, 307. old.

Június 21., szerda – Társadalmi és egyházi rend

Isten azt akarja, hogy népe fegyelmezett legyen, egy akarral cselekvő. Azt akarja, hogy megértsék egymást, hogy egyazon elvben, egyazon felfogással fogjanak össze. Az ilyen állapot eléréséhez sokat kell még tennünk. Le kell csillapítanunk, át kell alakítanunk a gonosz szívünket. Isten terve, hogy végig ott legyen a gyülekezetben az élő bizonyágtetés. Mindig szükség lesz feddni, inteni, és némelyeket szigorúan meg is kell dorgálni, amint azt a helyzet megköveteli. Halljuk a kifogást: „Jaj, érzékeny vagyok, a legenyhébb helytelenítést sem viselem el!” De ha tárgyilagosan szólnának, ezt mondanák: „Annyira beképzelt, büszke, önfejú vagyok, hogy nem tűröm, hogy megfeddjenek. Jogot formálok az egyéni felfogásra. Jogom van azt hinni, azt mondani, ami nekem tetszik.” Az Úr nem akarja, hogy feladjuk egyéniségünket. Ki lehetne nála alkalmasabb annak elbírálásában, hogy meddig terjedhet az egyéni függetlenség?

Péter inti testvéreit: „Hasonlatosképpen ti, ifjabbak, engedelmesskedjete a véneknek, mindnyájan pedig egymásnak engedelmesskédvén az alázatosságot öltsetek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” – *Bizonyágtételek*, 3. kötet, 360. old.

„Mindenek ékesen és jó renddel legyenek!” (1Kor 14:40) (...)

A Szentlélek sohasem nyilatkoztatja ki magát (...) zajban, zűrzavarban. Ez az ördög találmánya, és arra való módszer, hogy hatástalanná

tegye a korunknak szóló tiszta, őszinte, felemelő, nemesítő, megszentelő igazságot. A tébolyító zaj sokkolja és eltorzítja az érzékeket, amelyek ha helyes irányítás alatt volnának, áldásul szolgálhatnának. Sátáni ügynökök idézik elő a zsvajt, a karneváli hangulatot, és mindezt a Szentlélek munkálkodásának nevezik... Akik részt vesznek ebben a feltételezett megújulásban, olyan benyomást kapnak, amelyek nyomán azután csak céltalanul sodródnak. Nem tudják képviselni, sem felidézni a korábban ismert bibliai elveket. (...)

Örködnünk kell, hogy szoros kapcsolatban maradjunk Krisztussal, és ne csaljanak meg Sátán trükkjei. Az Úr arra vágyik, hogy szolgálatában rend és fegyelem legyen, nem pedig izgatottság és zűrzavar. – *Mara-natha*, 234. old.

Amint egyre többen lettünk, nyilvánvalóvá vált, hogy bizonyos szervezeti forma hiányában nagy zűrzavar keletkezhet, és a munkát nem lehet sikeresen tovább végezni. Az új területeken munkálkodó lelkesek támogatása, a gyülekezetek és a prédikátorok védelme a méltatlan tagoktól, továbbá az igazság sajtóban való terjesztése és sok más cél érdekében elengedhetetlen volt a szervezet.

Ám népünk soraiban nagyon sokan elleneztek ezt. (...) Buzgó imában kerestem meg az Urat, hogy megértsem akaratát, és a Szentlélek által azt a világosságot kaptam, hogy az egyházban rendnek és tökéletes fegyelemnek kell uralkodnia, és hogy fontos a szervezet. A világegyetemben az Örökkévaló minden művét rend és szervezettség jellemzi. A menny törvénye is a rend, és ez a törvény kell, hogy legyen Isten népéé is a földön. – *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, 195. old.

A megszentelődés legértékesebb gyümölcse az alázatosság. Amikor ez az erény uralja a lelket, a lelkiállapotra is hatással van. Akkor folyamatos az istenvárás és az Ő akaratával való megegyezés. Az elme megért minden mennyei igazságot, és az akarat anélkül hajt fejet minden mennyei felfogás előtt, hogy kételkedne vagy hangoskodna. Az igazi alázat megszeli a szívet, és felkészíti az értelmet az Ige megértésére. A gondolatot a Jézus Krisztus iránti engedelmisség állapotába vezeti. A szívet

kitárja Isten Igéje előtt. (...) Bennünket pedig leültet Mária mellé Jézus lábához. „Igazságban járhatja az alázatosokat, és az Ő útjára tanítja meg az alázatosokat.” (Zsolt 25:9) – *The Sanctified Life*, 14–15. old.

Június 22., csütörtök – A Szentírás elsőbbsége

Egy Urunk van: Krisztus. Ne felejtjük el, hogy vérén vásárolt öröksége vagyunk. Isten akarata váljon a mi akaratunkká. Testi, értelmi és lelki ajándékokat bocsátott a rendelkezésünkre. Az Atya határozott módon mutatta be akaratát a Bibliában. Elvárja, hogy minden ember úgy használja fel ajándékait, hogy egyre nagyobb ismeretre tegyen szert műveiről, és fejlődhessen, így egyre csiszoltabb, nemesebb és tisztább legyen.

A férfiak és nők már itt a földön készüljenek, hogy elfoglalják helyüket a nemes mennyei lények között. Ezen a világon kell felkészülniük a mennyei udvarokba való átköltözéshez. Akik a Biblia utasításai alapján kezdik a munkát, Krisztus kegyelme által olyan példát fognak mutatni társaiknak, amelyet mindazoknak kell mutatniuk, akik belépnek a kapukon a városba. – *Istennel ma*, 137. old.

A szentség Isten dicsőségének visszatükröződése. Ahhoz azonban, hogy ezt a dicsőséget áraszthassuk, együtt kell munkálkodnunk az Úrral. A szívét és az elmét minden gonozságtól ki kell üríteni. Isten Igéjét kell olvasni és tanulmányozni attól az őszinte vágytól fűtve, hogy általa lelki erőt nyerjünk. Ez az Ige a mennyei kenyér. Akik elfogadják és magukévá teszik, megerősödnek az Úr erejében. A szentség elérése Isten célja az értünk végzett munkában. Öröktől fogva kiválasztott bennünket, hogy szentek legyünk. – *Krisztushoz hasonlóan*, 37. old.

A Biblia Istenre vonatkozó tanítása az egyetlen biztos tanítás, amit ember követhet. Hitünket a határozott „így szól az Úr” kijelentéshez kell igazítanunk. Ha mindennapi gyakorlattá válik annak megismerése, akit Isten nekünk szeretne bemutatni Igéje által, akkor az ember erőt nyer a bűn elleni küzdelemben, és Jézus Krisztust képviseli.

Tanulmányozzuk az Üdvözítő tanításainak egyszerűségét! Ő arra bátorít, hogy imádkozzunk és legyünk alázatosak. Ez az egyetlen védelmünk a tévtanok ellen, amikkel Sátán megpróbál más istenek felé fordítani és rávenni, hogy elfogadjuk a világosság köntösebe öltöztetett ámitásait. – *Orvosi missziómunka*, 133. old.